

CAMINS OBERTS

A l'estiu tota cuca viu

Estimats diocesans,

Amb entusiasme —no ho dubto—, seguim recordant els gestos i les paraules de la visita del sant Pare. Ens tocarà recollir, no podia ser de cap altra manera, els fruits que aniran arribant. No volem, però, ser dels qui demanem immediatesa i celeritat. Tot arriba quan és el temps apropiat. Siguem-ne conscients. I fent referència, un cop més, al temps, avui rescatem de la saviesa popular aquella dita estiuenca que a tots ens convida a la vida: «a l'estiu tota cuca viu».

El temps estival és una bona invitació per fer aquelles coses que teníem pendents, de vegades en forma de viatges, de repòs, de lectura, de descans, de visites. Viure és el que realment volem. El misteri de la vida l'anem desembolicant plegats, amb encerts i errades, però és d'aquesta manera: «vivint», dia rere dia. Així descobrim el valor i la bellesa d'aquest misteri que se'ns ha donat.

L'estiu, associat per a molts amb les vacances, és un temps per aprofitar. Ho diem sense embuts: la fi del període escolar dona noves possibilitats i també algun mal de cap. No ho neguem. Les famílies s'han de resituar. La logística familiar és una «assignatura» que aquests darrers anys ha aparegut amb força. Amb tot, volem ser dels qui acceptem sempre el misteri de la vida per viure'l i gaudir-lo.

En el context missioner actual, però, voldria fer algunes consideracions sobre la proposta de vida que volem oferir. Sabem que una persona no viu més ni millor, segons el criteri de la quantitat de coses que fa. Hi ha perills contemporanis.

Un d'aquests que no deixa viure és la saturació del jo. Aquest perill es manifesta quan es creu saber-ho tot, tenir-ho tot, controlar-ho tot. És impossible portar una vida en aquestes condicions, i encara menys, convidar algú a viure-la amb serenor. Un altre d'aquests entrebancs quotidians és la dispersió. Són molts els aparells que interfereixen en el nostre procés de maduració. Al final som incapços de restar en pau amb el propi silenci. Restar en silenci dona la possibilitat de viure a fons, considerant la presència de Déu com algú que habita la «soledad sonora» de la qual parlava sant Joan

oportunitats de creixement.

Tant de bo que aquest temps estival, tan intens i desitjat, sobretot pels joves i pels infants, sigui per a ells una proposta de vida. Que puguin créixer en la pròpia interioritat, en l'acceptació de l'altre, en l'amistat vers Jesús, en l'alegria que neix de l'esperança que Déu ens ofereix. Sense oblidar mai el ritme de cada persona. No podem prescindir, ni marginar mai ningú d'aquest desig fort i real de voler viure. No podem tancar-nos mai al diàleg amb ningú. Tots som aprenents d'aquest misteri que és la vida. Tant de bo, en el seu transcurs, la missió que ens toca dur a terme sigui sempre per poder créixer en la satisfacció de viure agraint tot allò que Déu ens dona.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Excursió dels mossens a la Sagrada Família

Un grup de divuit preveres de la diòcesi de Lleida, acompanyats pel bisbe Daniel, van participar el 15 de juny en una excursió a la basílica de la Sagrada Família com a cloenda del curs de formació que han anat seguint des del mes de setembre de 2025, i que enguany s'ha dedicat a l'estudi de l'encíclica del papa Francesc *Dilexit nos*.

Els sacerdots, que van celebrar una Eucaristia a la Cripta del temple dissenyat per Antoni Gaudí,

només cinc dies després de la benedicció de la torre de Jesucrist a mans del papa Lleó XIV, van pregar pels joves, per les famílies i per les vocacions sacerdotals.

El bisbe Daniel ha volgut incidir en la idea de Gaudí de posar l'amor al centre de la vida per davant de la tècnica. La jornada, on també hi va haver temps per a una visita guiada, va venir marcada per la bona convivència i va deixar un excel·lent regust de boca per tancar el curs.

CAMINOS ABIERTOS

Con el verano, todo cobra vida

Estimados diocesanos,

Con entusiasmo —no lo dudo—, seguimos recordando los gestos y las palabras de la visita del santo Padre. Nos tocará recoger, no podía ser de otra manera, los frutos que irán llegando. No queremos, sin embargo, ser de los que piden inmediatez y celeridad. Todo llega cuando es el tiempo apropiado. Seamos conscientes de ello. Y haciendo referencia, una vez más, al tiempo, hoy rescatamos de la sabiduría popular aquel dicho veraniego que, en catalán, a todos nos invita a la vida: «a l'estiu, tota cuca viu», que viene a decir que en verano, todo cobra vida. El tiempo estival es una buena invitación para hacer aquellas cosas que teníamos pendientes, a veces en forma de viajes, de reposo, de lectura, de descanso, de visitas. Vivir es lo que realmente queremos. El misterio de la vida lo vamos desentrañando juntos, con aciertos y errores, pero es de esta manera: «viviendo», día tras día. Así descubrimos el valor y la belleza de este misterio que se nos ha dado.

El verano, asociado para muchos con las vacaciones, es un tiempo para aprovechar. Lo decimos sin rodeos: el final del período escolar da nuevas posibilidades y también algún dolor de cabeza. No lo negamos. Las familias tienen que reubicarse. La logística familiar es una «asignatura» que estos últimos años ha aparecido con fuerza. Con todo, queremos ser de los que aceptan siempre el misterio de la vida para vivirlo y disfrutarlo.

En el contexto misionero actual, sin embargo, quisiera hacer algunas consideraciones sobre la propuesta de vida que queremos ofrecer. Sabemos que una persona no vive más ni mejor, según el criterio de la cantidad de cosas que hace. Existen peligros contemporáneos.

Uno de estos que no deja vivir es la saturación del yo. Este peligro se manifiesta cuando se cree saberlo todo, tenerlo todo, controlarlo todo. Es imposible llevar una vida en estas condiciones y, menos aún, invitar a alguien a vivirla con serenidad. Otro de estos obstáculos cotidianos es la dispersión. Son muchos los aparatos que interfieren en nuestro proceso de maduración. Al final somos incapaces de permanecer en paz con el propio silencio. Permanecer en silencio da la posibilidad de vivir a fondo, considerando la presencia de Dios como alguien que habita la «soledad sonora» de la que hablaba san Juan de la Cruz. Un tercer elemento que distorsiona la vida es la existencia del miedo, y la incapacidad que genera el hecho de poder afrontarlo y superarlo. Y un cuarto elemento es la expansión de la cultura de la frivolidad, de la superficialidad, de la monotonía.

Así pues, «¿qué propuesta de vida ofrecer?». La misión no es un recetario de fórmulas ni sugerencias aleatorias provenientes de los evangelios. La invitación que nos hace Jesús tiene mucho que ver con la experiencia de apertura y, por tanto, de acogida. Esto es lo que queremos. Llenar nuestra existencia de relaciones que transformen los cierres, las rutinas y las desdidas en oportunidades de crecimiento.

Ojalá que este tiempo estival, tan intenso y deseado, sobre todo por los jóvenes y los niños, sea para ellos una propuesta de vida. Que puedan crecer en su propia interioridad, en la aceptación del otro, en la amistad hacia Jesús, en la alegría que nace de la esperanza que Dios nos ofrece. Sin olvidar nunca el ritmo de cada persona. No podemos prescindir, ni marginar nunca a nadie de este deseo fuerte y real de querer vivir. No podemos cerrarnos nunca al diálogo con nadie. Todos somos aprendices de este misterio que es la vida. Ojalá, en su transcurso, la misión que nos toca llevar a cabo sea siempre para poder crecer en la satisfacción de vivir agradeciendo todo aquello que Dios nos da.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Adéu a Joan Viñas, una vida dedicada al servei

El doctor Joan Viñas i Sala va morir el passat 16 de juny als 75 anys d'edat, després d'una vida dedicada al servei dels altres des de la medicina, la universitat i el seu compromís cristià. Reconegut cirurgià, professor universitari i gestor de la sanitat pública, Joan Viñas va desenvolupar una brillant trajectòria professional com a cap de Cirurgia General de l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova, catedràtic de Cirurgia de la Universitat de Lleida, rector d'aquesta universitat entre els anys 2003 i 2011, president de l'Institut Català de la Salut i de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.

Tanmateix, la seva aportació a la vida de l'Església de Lleida va ser igualment intensa i valuosa. De fet, una de les seves darreres aparicions públiques va ser per participar, el passat 30 de maig, en l'Assemblea Diocesana. Va ser el primer delegat de Pastoral de la Salut de la diòcesi, va participar activament en el Concili Provincial Tarraconense, va exercir com a professor de l'Institut de Recerca i Estudis

Religiosos de Lleida (IREL), i va dirigir l'Acadèmia Mariana.

Home de fe profunda, va saber integrar de manera exemplar la seva vocació mèdica amb la seva condició de creient. El seu compromís amb els més vulnerables es va manifestar també en la seva dedicació al voluntariat, així com en la seva implicació en la lluita contra la sida i en la promoció de la bioètica.

Lluís Climent celebra el seu darrer concert d'orgue

El músic i compositor lleidatà Lluís Climent, fins ara mestre organista de la Catedral de Lleida, va oferir el 13 de juny el seu darrer concert després d'una dècada com a intèrpret voluntari de

l'enorme instrument tubular. Amb vuitanta anys, deixa la responsabilitat d'haver de tocar cada diumenge encara en plenes facultats.

Climent fa més de seixanta anys que es dedica a la composició i interpretació musical, activitat que continuarà fent en l'àmbit privat. En el repertori del seu concert de comiat hi va incloure peces pròpies, al llarg d'una hora de música.

També en l'àmbit musical, la Coral Maristes de Lleida ha celebrat els seus 25 anys d'història amb l'estrena d'un musical especialment creat per commemorar aquesta fita. El concert, celebrat el divendres 12 de juny a l'Auditori Enric Granados, va omplir la sala de públic i emoció en una vetllada que va repassar un quart de segle de trajectòria coral, amb 41 fragments de peces diferents, harmonitzades pel violoncel·lista i compositor Oriol Aymat, i interpretades amb l'acompanyament d'un grup de cambra i una formació de rock.

Consell del Secretariat de Catequesi

La diòcesi d'Urgell va acollir, els dies 11 i 12 de juny, la reunió del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), amb una agenda ben plena de treball per a aquest final de curs 2025-2026, i amb la idea de plantejar les properes activitats.

A la reunió hi van prendre part la majoria dels delegats de Catequesi de Catalunya i les Illes, encapçalats pel seu bisbe delegat, Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona, i pel seu director, Mn. Joan Àguila. Per part del Bisbat de Lleida hi va assistir el seu delegat, Mn. Víctor Martínez.

Les reunions es van celebrar a la Casa del Bisbat i van servir per analitzar les realitats de la catequesi arreu del territori, analitzant les debilitats i les fortalles existents per poder fer una bona avaluació de

la catequesi i dels seus protagonistes: catequistes, infants, joves, catecúmens i famílies.

Diada de sant Antoni al santuari dels «frarets»

El Terceris Franciscans de Lleida van reobrir per quart any consecutiu el santuari de Sant Antoni de Pàdua el passat 13 de juny per celebrar-hi la seva festa. És la quarta vegada que es reobre, des de la marxa dels frarets de la ciutat, després de 800 anys de presència.

El bisbe Daniel va presidir l'Eucaristia, concelebrada pel frare franciscà Agustí Boadas. En la seva homilia va referir-se a les ordes mendicants com els franciscans, qualificant-les d'espurna de l'esperit que, com el mateix sant Antoni de Pàdua, destaquen per la seva activitat apostòlica amb la predicació i donant testimoni de Crist amb la paraula i la vida. També va convidar els fidels a ser coherents amb la fe, no només de paraula, sinó sent coherent amb la vida.

La missa va acabar amb la benedicció dels panets per part del bisbe Daniel i la posterior distribució als fidels. Ja al matí se'n van beneir 800 per part del P. Boadas, que es van repartir al llarg de tota la jornada entre els devots de sant Antoni que es van apropar al santuari per pregar i venerar la seva imatge, dipositant flors i ciris als seus peus.

REFLEXIONS

Gràcies, per les noves vocacions

Al nostre bisbat d'Urgell estem de festa. Déu ens regala dos joves, en Gilbert Bea Bisa i l'Edinson Josep Salas Guerra, que el proper dimarts, dia 7, festivitat de sant Ot, el nostre bisbe Mons. Josep-Lluís Serrano ordenarà sacerdots. I, més endavant, durant dos diumenges vinents, dos joves més rebran el diaconat, en el seu camí vers el sacerdoti.

La vocació sacerdotal és una crida íntima i gratuïta de Déu que convida a una persona a consagrar-li la seva vida al seu servei i al dels altres, exercint el ministeri pastoral, sacramental i d'acompanyament espiritual dins de l'Església. Per això, sempre s'ha d'entendre com un diàleg d'amor i de servei, no com una funció o un ofici.

Aquesta crida, en el cor d'un jove, és com aquella petita llavor de la paràbola de l'Evangeli. El sembrador —Déu— la deixa caure amb dolcesa i confiança. Però aquesta llavor pot trobar un cor endurit com un camí on venen els ocells i se la mengen. O pot caure enmig de pedres i de males herbes que impediran que doni els seus fruits. O pot trobar un cor ben disposat i dòcil que l'aculli i la faci fruitar.

La crida que Déu gairebé sempre arriba a través d'altres persones o dels esdeveniments. Respondre a la crida de Déu és una decisió personal d'aquell que se sent cridat. El seu discerniment requereix temps, disciplina i una formació rigorosa, ja que no es tracta d'una simple elecció. És veritat que avui, en un món en fort procés de secularització, es fa difícil escoltar la crida de Déu i més encara respondre-li. Cal vèncer el materialisme, l'ambient de vida fàcil, la tendència a complaure les atraccions de les coses sensibles... Cal un esperit d'oració, de servei als altres, de renúncia a situacions humanament legítimes en favor de la dedicació a la comunitat. Però Déu dona la seva ajuda a qui és generós.

La missió del sacerdot es basa en l'entrega, l'acompanyament en la fe i l'exercici de la caritat cap al pròxim. I sempre en comunió amb el seu bisbe i units a un presbiteri, fomentant la fraternitat.

Donem gràcies a Déu per aquestes vocacions.

Mn. Ramon Sàrries

L'Acció Catòlica Obrera reuneix l'assemblea

L'Acció Catòlica Obrera de Lleida va reunir la seva assemblea, el passat 13 de juny a la paròquia-santuari de Santa Tereseta, per posar punt i final a aquest curs. El bisbe Daniel, que tenia

ganes de conèixer aquesta entitat, va participar de la trobada i va exhortar els seus membres a seguir el seu camí a fons. Va assegurar que cal potenciar l'Acció Catòlica General i va esmentar tres prioritats en aquest començament del seu camí com a bisbe de Lleida: els joves, els infants i famílies; sintonitzar amb mossens i diaques, i l'atenció a persones en situació de pobresa i migrants.

Durant la reunió es va passar revista a la memòria d'activitats i es van fixar les dates del calendari del proper curs. A partir de la revisió de la recent Assemblea Diocesana, també hi va haver una reflexió sobre el que demana l'Església diocesana avui i quin ha de ser el paper de l'ACO com a moviment i també com a diocesans i diocesanes.

Exercicis espirituals ignasians

L'Equip d'Espiritualitat Ignasiana de Lleida, format per laics i jesuïtes, ofereix la possibilitat de viure els exercicis espirituals de sant Ignasi de Loiola en la vida quotidiana al llarg d'un curs acadèmic.

Aquesta proposta combina la pregària personal diària (entre 30 i 60 minuts) amb un acompanyament es-

piritual setmanal, seguint la pedagogia ignasiana.

És una oportunitat per aprofundir en la relació amb Déu, discernir la seva presència en la vida de cada dia i integrar pregària i acció en el camí de la fe.

Per a més informació: espiritualitat.santignasi@gmail.com o tel./WhatsApp 620 72 00 55 (Carles).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Os 2,14.15b-16.19-20 / Sl 144 / Mt 9, 18-26]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dimarts [Os 8,4-7.11-13 / Sl: 113b / Mt 9,32-38]. Urgell: □ Sant Ot o Odó (†1123), bisbe d'Urgell, patró de la ciutat de la Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dimecres [Os 10,1-3.7-8.12 / Sl 104 / Mt 10,1-7]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscilla, esposos màrtirs, deixebles de Pau; sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Dijous [Os 11,1-4.8c-9 / Sl 79 / Mt 10,7-15]. Sant Agustí Zhao Rong i companys màrtirs; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodor Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 50 / Mt 10,16-23]. Sant Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Bolta, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i màrtirs a Damasc.

11. □ Dissabte [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat patriarca dels monjos d'Occident, patró d'Europa i patró dels arxivers, bi-

bliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Is 55, 10-11 / Sl 64 / Rm 8,18-23 / Mt 13, 1-23 (o bé, més breu: 13,1-9)]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernàndez, prev. i mr.

Diurnenge XIV de durant l'any (A)

COMENTARI

«Adreçarà a tots els pobles paraules de pau»

Estem per desgràcia en un temps que, malgrat els anys de civilització no acabem de trobar la fórmula per viure tots els pobles en pau i bona avinença. No serà perquè Jesús, ja fa dos mil anys, no ens ensenyés el camí. Ho veiem, per exemple a l'evangeli d'avui: *Us enalteixo Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això, que heu amagat als savis i als entesos.* En moltes persones domina l'orgull, el desig de ser més, de dominar els altres. És, en definitiva això, el que fa que es produeixin les guerres. Però Jesús ens diu que Déu revela els seus misteris, el secret de la felicitat als senzills i humils i no als orgullosos i creguts. Després ens convida: *Feu-vos deixebles meus, que jo soc benèvol i humil de cor i trobareu el repòs que tant desitjàveu.* És clar, doncs, el camí per a trobar la pau, el veritable repòs que permeti una vida de benestar per a tothom. Pensem, per un moment, en tota la gent afectada per la guerra: com han d'estar contínuament alerta a les bombes, a les explosions; no poden tenir un moment de calma, de pau, de repòs. Sempre sobresaltats... Per això ens convida: *Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus... que el meu jou és suau i la meva càrrega lleugera.* El seu jou és el de l'amor, de la preocupació pels altres, de la humilitat... També la primera lectura ens presenta el Senyor com a rei. Però quin tipus de rei?: *El teu rei fa la seva entrada. És bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera.* No va muntat en un cavall victoriós; no vol la guerra, ni busca dominar vencent els enemics sinó amb la seva humilitat, amb el seu exemple, amb el seu ensenyament: *Bandejarà els carros de guerra, allunyarà de Jerusalem els cavalls i els arcs dels guerrers seran bandejats. Adreçarà a tots els pobles paraules de pau.* Són paraules que s'escauen precisament a Jesús, el príncep de la pau. Ja en néixer es va proclamar la pau... Seguim, doncs, l'exemple de Jesús: la senzillesa, la humilitat, l'amor, buscar el bé de l'altre: és el camí de la pau.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia de Zacaries (Za 9,9-10)

El Senyor diu: «Alegra't, ciutat de Sió. Aclama, ciutat de Jerusalem. El teu rei fa la seva entrada. És bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera. Bandejarà d'Efraïm els carros de guerra, allunyarà de Jerusalem els cavalls, i els arcs dels guerrers seran bandejats. Adreçarà a tots els pobles paraules de pau, i el seu domini s'estendrà d'un mar a l'altre, des del gran Riu fins a l'extrem del país.»

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,9.11-13)

Germans, vosaltres no viviu segons les mires de la carn sinó segons les de l'Esperit, perquè l'esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'esperit de Crist, no seria de Crist. I si habita en vosaltres l'esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu esperit, que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals. Per tant, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 11,25-30)

En aquell temps, Jesús digué: «Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós. El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment, no coneix veritablement el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar. Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo soc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega lleugera.»

▶ Lectura de la profecia de Zacarías (Za 9,9-10)

Esto dice el Señor: «¡Salta de gozo, Sión; ¡alégrate, Jerusalén! Mira que viene tu rey, justo y triunfador, pobre y montado en un borrico, en un pollino de asna. Suprimirá los carros de Efraïm y los caballos de Jerusalén; romperá el arco guerrero y proclamará la paz a los pueblos. Su dominio irá de mar a mar, desde el Río hasta los extremos del país.»

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendeciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / endereza a los que ya se doblan. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,9.11-13)

Hermanos: Vosotros no estáis en la carne, sino en el Espíritu, si es que el Espíritu de Dios habita en vosotros; en cambio, si alguien no posee el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Y si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús también dará vida a vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros. Así pues, hermanos, somos deudores, pero no de la carne para vivir según la carne. Pues si vivís según la carne, moriréis; pero si con el Espíritu dais muerte a las obras del cuerpo, viviréis.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 11,25-30)

En aquel tiempo, tomó la palabra Jesús y dijo: «Te doy gracias, Padre, Señor del cielo y de la tierra, porque has escondido estas cosas a los sabios y entendidos, y se las has revelado a los pequeños. Sí, Padre, así te ha parecido bien. Todo me ha sido entregado por mi Padre, y nadie conocer al Hijo más que el Padre, y nadie conoce al Padre sino el Hijo y aquel a quien el Hijo se lo quiera revelar. Venid a mí todos los que estáis cansados y agobiados, y yo os aliviaré. Tomad mi yugo sobre vosotros y aprended de mí, que soy manso y humilde de corazón, y encontraréis descanso para vuestras almas. Porque mi yugo es llevadero y mi carga ligera.»